

mélységekből merítve új életre nem csupán néhány archaizálódott szavunkat, mint például a *jonhom* vagy az *imetten*, hanem a nyelv egész szellemét.

Fülünkben búcsúverseivel, gesztustöredékekből, titokzatos személyiséget körülglóriázó adomatörmelékekből szeretnénk néha visszarájzolni korán tűnt alakját, s nekem bizony úgy tetszik időnként, függőleges, emberformájú felhő járt közöttünk, huppanós lépteivel, elektromossággal telítetten, gyönyörű szikrák s villámok szálltak belőle —: versek. Sértett is, bántott is maga körül, igazul s igaztalanul, de hát mondám: nem volt udvarló költő, verset is egyet írt hajdanán csak ily szándékkal, ahhoz a dívához, kinek együtt tettük a szépet a kortárs vonaton, s aki a hozzá intézett, gyöngéden ironikus sorokról csak költőnk halála után hat évvel szerzett tudomást. Hát érdemes volt az is? — kérdezné ma fanyar, éles mosolyával.

„A vers volt az úr, én csak cifra szolgál!” — hirdethette volna a nem Ady-hívó Szilágyi Domokos, mielőtt fennakadt egy csillagon huszonévesen sóhajtott óhaja: „Szeretnék élni 2000-ig”. S lám, már csak évtized van addig, él s élni fog, míg véle él a nyelv, amelybe költözött, hiszen elérte már őt is az igaz költők sorsa —: az időtelenség.

(1988)

SZALAY FERENC RAJZA